

BA NGÀY VỚI QUỲ

Tiểu thuyết

**Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”**

NGÀY THỨ NHẤT

(Kỳ 5)

8.

Đúng như dự kiến của người phụ xe, chiếc xe chở khách ấy về đến Hà Nội vào khoảng sáu giờ rưỡi tối. Trước khi chia tay, ông lái nắm chặt tay Hưng:

- Bao giờ nhà báo lại về?

- Còn xe của bác thì sao? - Hưng hỏi lại.

- Đi ra hay quay về, mỗi ngày tôi chỉ có một chuyến - Ông lái nói - Xe quay về chạy lúc một giờ chiều. Khi nào xong việc, nhà báo có thể đi về với tôi. Chuyến cuối cùng là trưa hăm chín Tết đấy.

Hưng gật đầu sau giây lát suy nghĩ:

- Vâng, nếu kịp cháu sẽ đi với bác.

- Nếu đi, cố gắng đến sớm sớm một chút như - Ông lái bắt tay Hưng - Nhớ là xe khởi hành tại đây lúc một giờ chiều.

- Vâng, cháu sẽ nhớ. Cảm ơn bác!

Hưng nói và siết chặt tay ông. Anh giơ tay chào người phụ xe rồi xốc lại cái túi trên vai, bước ra cổng. Khi anh định vượt qua ông già có chòm râu dê đang gánh hai bu gà, ông ta nhanh tay níu anh lại:

- Chú đi nhá!

- Vâng - Hưng cười - Cháu chào bác!

Vẫn không buông tay áo của Hưng, ông già hất hàm chỉ gã đàn ông ngồi cùng ghế với mình trên xe đang đi phía trước, hạ giọng:

-Cái thằng cha kia... Tôi xem cái tướng mắt sâu, lông mày giao nhau với cái mũi sư tử thế kia, không phải con người tử tế đâu. Tướng mạo ấy, ăn người như không đấy!

Trong khi Hưng vẫn chưa biết nên tỏ ra tán thành hay phản đối nhận xét ấy, ông già đã chuyển ngay đề tài. Ông nháy mắt về một hướng khác:

-Cô ấy kia kia... Mà đã kịp lấy địa chỉ gì chưa?

Theo ánh mắt của ông già, Hưng nhìn thấy cô gái đã thu hút sự chú ý của anh đang đứng ở đường xa, tựa lưng vào một gốc cây như chờ đợi ai. Hóa ra không có điều gì qua được mắt cái ông già lắm lời này. Hưng thâm nghĩ và mỉm cười:

-Vâng, cháu lấy rồi. Cảm ơn bác!

-Nếu có dịp đi công tác qua làng tôi, mời nhà báo đến chơi nhá! - Ông nói địa chỉ của làng mình - Về đó, cứ hỏi ông Tân “Phát thanh”, ai cũng biết. Chả là bà con thấy tôi hay nói nên đặt cho cái biệt hiệu như thế mà - Ông cười - Nhà tôi có một đàn dê gần hai chục con. Chú đến, ta thử một bữa tái dê với tiết canh dê cho biết!

Hưng bật cười trước những lời ấy. Và cho đến bây giờ, anh mới nhận rằng: ở bên trong cái vỏ lắm điều tới mức khó chịu của ông già này là một con người chân thành và tốt bụng - một người nông dân điển hình với sự tinh ranh và ngây thơ chân chất xen lẫn nhau.

-Vâng, cháu nhớ rồi! Bao giờ có dịp, nhất định cháu sẽ đến thăm bác!

-Ừ, cứ thế nhé! Ông già hồ hởi - Thôi, nhà báo đi kéo tôi. Nhớ đề phòng bọn móc túi.

Ông già nhắc Hưng và cũng giật mình đưa tay lên kiểm tra túi áo rồi phăm phăm gánh hai bu gà bước đi. Hưng quay lại nhìn cô gái vẫn đang đứng tựa vào gốc cây. Sau phút đắn đo, anh tiến đến khi cô đang

quay mặt nhìn đi hướng khác. Mãi tới khi Hưng đến ngay bên cạnh, cô ta hơi giật mình quay lại:

-Chào anh! Anh chưa đi à?

Cô gái cất tiếng chào bằng giọng bình thản như đang nói chuyện với một người bạn đã thân quen. Để đáp lại Hưng cũng nói bằng giọng bình thản như thế:

-Còn bạn! Hình như đang đợi ai?

-Tôi đợi anh đấy!

Vẫn là cái giọng bình thản nhưng thân mật. Hưng ngạc nhiên:

-Đợi tôi?

-Đúng rồi. Vì tôi nghĩ là chúng ta nhất định sẽ phải gặp lại nhau.

Cô gái nói và chợt mỉm cười. nụ cười khá xinh nhưng tương phản với đôi mắt buồn u ám. Rồi cô quay mặt đi. Nhưng theo hướng nhìn của cô gái, cái gã đàn ông đeo kính đang ngồi xôm trên vỉa hè uống trà của một bà bán nước rong. Như vậy là cô ta vẫn đang theo dõi hắn. Rõ ràng ở đây có một điều gì bí ẩn.

-Bây giờ bạn về đâu - Hưng hỏi

-Chắc là không cùng đường với anh đâu.

Cô gái nói và nhìn thẳng vào mắt Hưng. Chàng trai giật mình khi nhận thấy trong đôi mắt của cô bây giờ bỗng trở nên u ám khiến cho khuôn mặt nom như đã già đi hàng chục tuổi.

Bằng một sự mạnh bạo mà anh cũng không ngờ, Hưng đưa tay nắm chặt lấy bàn tay của cô gái - Bàn tay ấy lạnh buốt trong tay anh:

-Liệu tôi có thể gặp lại bạn nữa không?

-Nhưng tại sao anh muốn chúng ta sẽ gặp lại nhau?

Những bản khoả dòn nén trong Hưng được dịp ứa ra:

-Tôi rất muốn biết tại sao bạn có thể khẳng định tôi sẽ gặp những điều không may trong chuyến đi này? Tại sao bạn biết là bạn gái của tôi đã thay đổi?...

Hình như cô gái định nói một điều gì đó. Nhưng cô ta đã kịp nén lại. Sau thoáng im lặng như để ngẫm nghĩ, cô ta khẽ trả lời:

-Nếu anh không bận, chiều mai cũng bằng giờ này, chúng ta sẽ gặp lại nhau được không?

Hung nhìn nhanh đồng hồ trên tay mình:

-Nhưng tôi sẽ gặp bạn ở đâu?

-Anh cứ chờ tôi ở lối vào Câu lạc bộ thanh niên trên hồ Thiên Quang, gần công viên Lenin ấy, anh biết chứ?

Địa điểm mà cô gái nói, Hung rất quen thuộc. Những năm đang còn là sinh viên khoa Ngữ-Văn của Trường Đại học Tổng hợp, đã nhiều lần anh cùng bè bạn tới Câu lạc bộ này. Từ sau khi biết và yêu Dung, mỗi lần ra Hà Nội, họ cũng đôi lần lui tới nơi đây. Bởi vậy, anh gật đầu.

-Anh đừng lỡ hẹn nhé! - Cô gái nói bằng giọng buồn buồn - Anh cứ đợi ở đây, tôi sẽ đến...

Cô gái nói xong quay lại cái hướng mà cô ta đang nhìn. Gã đàn ông kia đã ngồi trên một chiếc xích lô bắt đầu lăn bánh. Đôi mắt của cô chợt sáng lên. Cô ta quay lại nói với Hung:

-Thôi, chào anh nhé! Tôi đi đây!

-Xin lỗi! - Hung hỏi bằng giọng gấp gáp - Tôi có thể biết tên của bạn được không?

Và chợt nhớ ra, anh tự giới thiệu luôn:

-Tôi tên là Hung.

Cô gái dừng lại, xoay người nhìn Hung:

-Anh cứ gọi tôi là Dương - Thùy Dương! Thôi, hẹn anh tôi mai sẽ nói chuyện nhiều...

Nói xong, cô ta dướn người đưa tay vẫy một chiếc xích lô đang đi qua và ngồi lên xích lô, đi theo hướng chiếc xích lô chở người đàn ông nọ, để lại một mình Hưng đứng lặng trên vỉa hè với nỗi băn khoăn bẽ bộn trong lòng.

Một trò đùa chăng? Không, hình như không phải như vậy. Nhưng nếu vậy thì tại sao nhỉ? Cô ta là ai? Một kẻ lừa đảo hay một người điên? Tại sao cô ta biết anh đang đi thăm bạn gái và người bạn đó đã thay đổi? Và vì sao cô ta lại nói điều đó với anh? Thái độ úp mở của cô ta nói lên điều gì? Một thủ đoạn khủng bố tinh thần hay một ngón nghề nào đó mà anh ta chưa từng được biết? Mà tại sao cô ta lại theo dõi gã đàn ông kia? Hay là ở đây có cả một âm mưu nào đó?...

Hưng thông thả bước. Những suy nghĩ dai dẳng khó chịu cứ bám theo anh. Bỗng một tiếng quát thô bạo khiến anh giật nảy mình:

-Tránh ra! Muốn còn răng còn nhá bánh chưng không hả con?

Chàng trai quay phắt lại. Ngay bên cạnh anh là một chiếc xích lô vừa trườn từ dưới lòng đường lên vỉa hè. Ngồi trên xe là hai ả môi son má phấn đang cười toe toét. Kẻ quát anh là gã đạp xích lô mặc áo cộc tay, quần soóc với khuôn mặt bặm trợn đang trừng trừng nhìn như sẵn sàng nhẩy xuống để ẩu đả. Hưng lặng lẽ tránh sang một bên rồi quay người bước đi. Sau lưng anh có tiếng cười hềnh hếch của gã đạp xích lô xen lẫn trong tiếng cười the thé của hai ả kia. Một ả nói với theo:

- Ê, anh giai trông ngon “cây” mà dât như cây thế!

9.

Ở Hà Nội, Hưng có một người chị họ đã có chồng và hai con sống trong một căn hộ tập thể ở cách bến xe không xa. Trong những lần ra Hà Nội công tác, anh đều ghé lại đây nghỉ ngơi. Trên đường về nhà chị, Hưng thăm phác nhanh những việc sẽ làm. Về tài liệu của bài phóng sự, tối nay anh sẽ ghi chép lại. Sau đó còn trở về để phỏng vấn vài người trong Xí nghiệp xe khách để lấy thêm những số liệu cần thiết. Ngày mai là chủ nhật, anh sẽ đến trường của Dung. Trước khi gặp lại cô gái bí ẩn kia, cần phải kiểm tra lời dự đoán của cô ta đã. Thực lòng mà nói, anh

chỉ mong tất cả những lời của cô ta chỉ là một trò đùa, một hình thức giải trí giữa những hành khách trên chuyến xe chạy đường dài. Nếu đúng như vậy thì mọi việc sẽ nhẹ nhàng biết bao nhiêu.

Thế nhưng nỗi nghi ngại cứ lớn dần lên trong Hưng khi anh chợt nghĩ đến sự vắng mặt tin tức của Dung trong những tháng qua. Sự im lặng ấy của Dung nói lên điều gì nhỉ? Hưng bàng hoàng khi chợt hiểu rằng: Những lời của cô gái không quen biết kia đã khiến linh cảm về tai họa cứ mỗi lúc một lớn dần lên trong anh. Rất có thể Dung đã không còn như xưa nữa. Điều đó là thường, đối với một cô gái xinh đẹp đang độ tuổi hai mươi, là sinh viên sống giữa một thành phố lớn. Bao nhiêu bạn bè, bao nhiêu cám dỗ với những tình huống bất ngờ có thể xảy ra... Có thể lắm chứ. Và nếu quả đúng như vậy thì cái điều đáng kinh ngạc nhất lại là ở chỗ: tại sao cô gái có tên là Thuỳ Dương ấy lại biết rõ để khẳng định chắc chắn điều đó với anh?

10.

Người chị họ của Hưng khoảng ba mươi lăm tuổi, là công nhân ở một nhà máy dệt. Ông anh rể trạc hơn bốn mươi, là phó phòng OTK của một đơn vị sản xuất thực phẩm trong thành phố. Hai con của họ, đứa lớn đã lên tám, còn đứa thứ hai chỉ mới tròn hai tuổi. Những năm trước, đời sống gia đình rất khó khăn. Vài năm gần đây - từ sau khi được chuyển về phòng OTK và với bản tính chất chiu của người miền Trung, ông anh rể đã nhanh chóng nâng cao mức sống gia đình một cách có hiệu quả. Bây giờ họ đã sắm được đủ thứ, từ quạt cây, quạt trần, ti-vi màu, radio cassette cho đến tủ lạnh của Nhật... Bà chị Hưng thì vẫn đi làm bằng chiếc xe đạp Thống nhất nữ cũ, nhưng ông anh rể thì đã có một chiếc xe máy Cub “Tám mốt đời chót”. Tuy nhiên, qua những lần ghé lại đây, Hưng nhận thấy rất rõ một điều là: Mặc dù đã có những tài sản đắt giá như vậy, bữa ăn thường ngày của họ vẫn đang còn đạm bạc. Cắt nghĩa về điều này, ông anh rể tuyên bố:

-“Miệng ăn núi lở” - Cha ông đã dạy rồi. Phải tiết để tiết kiệm. Ngày xưa tôi đi học, có khi mơ được ăn một củ khoai cũng chả có mà

ăn. Đói mồm cả mắt mà vẫn qua được bậc đại học. Bây giờ ăn như thế vẫn có sượng chán!...

Mặc dù không để tâm tìm hiểu nhưng Hưng cũng mang máng đoán ra rằng: những của cải ở đây thực ra là những thứ được chia chác hoặc bán rẻ gần như cho không ở cơ quan của anh ta, một hình thức tham nhũng tập thể công khai. Với nghề làm báo của mình, Hưng hiểu điều này. Bây giờ người ta coi những vụ chia chác như vậy là điều hết sức bình thường với cái có tướng như rất hợp lý là “phải tự cứu mình trước khi trời cứu”...

(Còn tiếp)

Đức Dũng